

Rozpoczynając naukę w szkole, dzieci przejawiają chęć poznania świata przyrodniczego i zaspokajają ciekawość. Jest to najbardziej właściwy okres do uczenia się religii, zadanie której polega na wykształceniu w dziecku miłości do Boga i bliźniego. Lekcje religii

Katecheta doprowadza dziecko, by zrobiło konkretne postanowienia, do zrealizowania których potrzebni są ojcowie i matki. Rozmawiając z dzieckiem na temat wiary, rodzice pomagają mu w przeniesieniu treści z lekcji religii do praktyki codziennego życia: sama wiara bez uczynków nie wystarczy. Pomocą służą spotkania katechety z rodzicami.

Ponieważ dziecko w tym wieku (6-7 lat) łatwo i szybko przyswaja sobie wiedzę, trzeba zadbać o to, by znało na pamięć i rozumiało krótki katechizm, podstawowe modlitwy oraz pieśni liturgiczne. Jest to składowa przygotowania do pierwszej spowiedzi i Komunii św.†

Obraz Boga

Konkretny jeszcze charakter myślenia dziecka powoduje przenoszenie cech własnego ojca na obraz Boga. Chociaż wiadomo, że składają się na niego też wyobrażenia związane z matką, kapłanem, siostrą zakonną, to jednak figura ojca jest najważniejsza. Psychologowie chrześcijańscy zauważyli, że dzieci ojców, którzy dają zły przykład, mają negatywny obraz Boga i nie mogą potem w pełni Mu zaufać.

Okolo 9. roku życia zanika naiwny obraz Boga i pojawia się rozumienie Go jako ducha. Pod wpływem dość regularnej katechizacji dzieci przedstawiają sobie Boga jako kochającego Ojca i wszechmogącego Opiekuna. W wieku 14-15 lat występuje zjawisko personifikacji idei Boga, to znaczy pojmowanie Go jako Kogoś, kto jest Osobą (Stwórcą, Zbawicielem). W rozumieniu osoby Boga uczucia i emocje łączą się z logicznym myśleniem, co prowadzi do dojrzałej pobożności. Młody człowiek zaczyna pojmować Wszechmocnego jako najwyższą Miłość, do

której coraz bardziej się przekonuje i obdarza zaufaniem.

Dojrzała wiara

W średnim wieku szkolnym, tzw. wieku dorastania (11-15 lat), pojawiają się nowe zdolności psychiczne, wśród których istotne jest myślenie abstrakcyjne i rozumowanie dedukcyjne. W tym okresie kształtuje się własny światopogląd. Jest to również czas dokonywania indywidualnych wyborów.

Młodzież krytycznie ocenia religijność starszych, aby nawiązać bardziej osobisty związek z Chrystusem. Dojrzałym religijnie jest ten, kto wie, w co i dlaczego wierzy. Tę dojrzałość młodzieży wspierają dorośli własnym przykładem i świadectwem życia.

Poprawny rozwój psychiczny i religijny młodzieży w wieku dorastania powinien doprowadzić do przyjęcia sakramentu bierzmowania, ponieważ jest już wtedy uformowana religijność autonomiczna prowadząca do dojrzałej wiary.

Modlitwa myślna

Wiek dorastania to również okres, w którym nabywa się zdolność do samodzielnej modlitwy słownej i myślniej. Im bardziej dusza człowieka jest zdolna do przyjaźni i miłości, tym łatwiej dochodzi do osobistego spotkania z Bogiem w modlitwie. Modlitwa staje się szukaniem kontaktu, spotkaniem, rozmową, uczuciem radości, żalu, wdzięczności... Jest to też rodzaj medytacji i kontemplacji.

Jednym ze źródeł modlitwy jest Nowy Testament, hagiografia (życiorysy świętych) oraz inne lektury. Dla rozwoju duchowości niezwykle cenne są różne formy modlitwy wspólnotowej w parafii oraz uczestnictwo w grupach młodzieżowych.

□ □ □

□ □ □ Warto dodać, że średni wiek szkolny jest pełen niebezpieczeństw dla rozwoju życia religijnego. Chodzi tu o wejście w kontakty z grupami rówieśniczymi, które nie zawsze oddziałują pozytywnie. Należy szanować prywatność dziecka, lecz jeśli dzieje się z nim coś złego, trzeba temu zapobiegać.